
PUSTOSZYCIEL (3) *sb m*

o jasne; -ciel z tekstu oznaczającego *é niekonsekwentnie*; -ciel-.

sg *N* pustoszy(e)l (3). ◇ *[I* pustoszycielem; -em, -(e)m. ◇ *pl N* pustoszyciele.]

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI (trzy z niżej notowanych przykładów) i XVIII w.

Ten, kto pustoszy; niszczyciel; grabieżca; vastator Mącz, Vulg, Cn; depopulator Vulg, Cn; populator Mącz, Cn; grassator Mącz; dissipator PolAnt; direptor, eversor Cn (3) : Turca etiam significat vastatorem, Pułtofzyciel/ Káziciel. Mącz 470a, 148d, 312d; [który niedowiárkiem ieft/ nie wiernie czyni: który pułtofzyćielem ieft/ burzy. Leop Is 21/2 (Linde), Ier 6/26, 51/53; BudBib Nah 2/1; Volck Xxxv; WujBib Is 16/4 (Linde)].

[Szereg: »pustoszyciel a burzyciel«: A iáko Ifráelczyci ftáli fie nieprzyaćielmi duŝz fwyh/ ábowiem pułtofzyćiele á burzićiele fnich powstáli. FlawHist 83.]

AN